

Een volmaakte vendetta

R.J. Ellory

DE FONTEIN

1

Door armoedige straten, door rokerige steegjes waar de penetrante geur van pure alcohol hangt als de geest van een lang voorbijzomer; en verder langs de scheve gevels waar schilfers pleisterwerk en krullen vuile verf in Mardi Graskleuren uit naar voren springen als kapotte tanden en herfstbladeren; langs de verschoppelingen die hier en daar samenscholen rond flessen in bruin papieren zakken en vuurtjes in olievaten, de kruimels van de schrale menselijke voorspoed die ze vergaren als deze, uit goedmoedigheid of ten gevolge van dieselwijn, in de straten worden uitgestrooid.

Chalmette, hier binnen de grenzen van New Orleans.

Het geluid van deze buurt: de schrille afwisseling van klanken, de jachtige stemmen, de zangerige piano, de radio's, de rondzwervende, heupwiegende jongelui met hun hypnotiserende rap.

Als je goed luistert, kun je van veranda of stoep de ruziënde stemmen horen, onschuld die al wordt gekwetst, getart, beschimpt.

De huurkazernes en flatgebouwen die tussen wegen en trottoirs ingeklemd staan als een secundaire overweging, de ongewenste herhaling van een eerder losgelaten thema, en als een in een rechte lijn gelegen, sjofele archipel met een blok per keer de stad uit hoppen door Arabi, over de Chef Menteur Highway naar Lake Pontchartrain waar mensen louter lijken te stoppen omdat het land er ophoudt.

Bezoekers vragen zich misschien af wat de oorzaak is van deze overdadige, onwelriekende mengelmoes van geuren en geluiden en menselijke ritmen als ze langs het Lake Borgne Canal, langs de Vieux Carré, langs Ursuline's en Tortorici's Italian Restaurant naar Gravier Street gaan. Want hier is het geluid van stemmen krachtig, vol, levendig, en er is druk geloop, een groep nieuwsgierigen bijeengeschaard in een eenrichtingsstraatje, een doorgang met schuin aflopende ingangen naar parkeerplaatsen onder een flatgebouw.

Op de zwaailichten van surveillancewagens na is het warm in dat steegje en stikdonker. De caleidoscopische lichtbundels vallen op de achterkant van auto's – chromen bumpers en glanzend zijden lakwerk – en grote ogen verschieten van kersenrood naar saffierblauw wanneer politieauto's dwars over de weg een wig vormen en alle verkeer onmogelijk maken.

Ter linker- en ter rechterzijde zijn ziekenhuizen, het Veterans' en het LSU Medical Center, en een stukje verderop ligt het viaduct van South Claiborne Avenue, maar hier steekt een splinter van activiteit dwars door het netwerk van slagaders en kleine vaten dat normaal gesproken onbemerkt doorstroomt, en wat er aan de hand is, is onduidelijk.

Politieagenten duwen de sensatiezoekers achteruit, drijven hen bijeen achter een haastig aangebrachte versperring, en als er eenmaal op het dak van een auto een booglamp is gezet, waarvan de lichtbundel zo breed is dat alle voertuigen die in het steegje zijn achtergelaten te zien zijn, beginnen ze te begrijpen wat de oorzaak is van deze onverwachte politieaanwezigheid.

Ergens slaat een hond aan en rechts barsten er nog een stuk of vier los, alsof ze hem nazeggen. Ze blaffen in koor om redenen die alleen zij kennen.

Bij de derde ingang gerekend vanaf de kant van Claiborne Avenue staat een auto scheef geparkeerd. De bumper loopt in een misplaatste parallel ten opzichte van andere. De stand van de auto duidt op snelheid, het vlugge komen en gaan van de bestuurder, of misschien op een bestuurder die het niet had kunnen schelen of hij harmonieerde met de perspectivische en lineaire gelijkvormigheid, en hoewel de autobewaker die in dit steegje werkte – op automobielen paste, koplampen en motorkleppen poetste voor een kwart dollar fooi – de wagen al drie dagen achter elkaar had zien staan, had hij de politie niet gebeld tot hij erin had gekeken. Hij had een zaklamp genomen, een goede, en met zijn gezicht tegen het linkerachterraampje gedrukt het luxieuze interieur bekeken. Hij had ervoor gewaakt dat hij met zijn vuile doorgesleten gympen tegen de witte flank van de banden stootte. Dit was geen gewone auto. Er was iets mee wat hem nieuwsgierig had gemaakt.

Meer mensen hadden zich inmiddels verzameld en een half blok verderop ongeveer hadden ze in een huis waar feest werd gevierd, de deuren en ramen opengezet en de muziek zweefde door de straat met de geur van gebraden kip en gebakken pecannoten, en toen er een onopvallende

Buick verscheen en iemand van het Medical Examiner's Office uitstapte en naar het steegje liep, stonden er heel wat mensen: vijftientig, dertig misschien wel.

En er was muziek – onze menselijke syncopen – deze avond net zo goed als alle andere.

De geur van kip herinnerde de man van het ME ergens aan, aan een gelegenheid die hem nu niet te binnen wilde schieten, en toen begon het te regenen, zo'n loom laatzomerbuitje waarvan niets echt nat werd, zodat niemand het nodig vond erover te klagen.

Het was een warme zomer geweest, een kalm soort beestenweer, en iedereen wist nog hoe erg het was gaan stinken toen de riolen in de laatste week van juli verstopt waren geraakt en hoe er de hemel-mocht-weten-wat uit de putten omhoog was gekomen. Het dampte, de vliegen kwamen en de kinderen werden ziek als ze er in de buurt speelden. De hitte zinderde bij tweeëndertig, steeg door tot een martelende vijftientig en toen bij achtendertig graden de lucht uit verschroeide longen werd gezogen, noemden ze het een nachtmerrie, bleven ze thuis van hun werk en namen een douche, pakten ze ijsschilfers in een natte handdoek en gingen op de vloer liggen met hun verkoelende hoed tot over hun ogen getrokken.

De man van het Medical Examiner's Office kwam aanlopen. Begin veertig, luisterde naar de naam Jim Emerson; hij verzamelde honkbalplaatjes en keek graag naar films van de Marx Brothers, maar de rest van de tijd zat hij op zijn hurken bij dode lichamen en probeerde hij duidelijkheid te scheppen. Hij bewoog zich zo loom als de regen, en je kon aan zijn manier van doen zien dat hij begreep dat hij niet welkom was. Hij wist niets van auto's, maar ze zouden de volgende ochtend het kenteken natrekken en erachter komen dat het – zoals de autobewaker al vermoedde – geen gewone wagen was.

Een Mercury Turnpike Cruiser, gebouwd door Ford als de XM in '56, op de markt gebracht in '57. V8, 290 pk bij 4600 toeren per minuut, Merc-O-Matic-transmissie, wielbasis 122 inch, gewicht 1920 kilo. Dit was er een met een hardtop, een van de slechts zestienduizend die ooit waren gebouwd, maar de nummerborden waren nummerborden uit Louisiana – en hoorden bij een Chrysler Vaillant uit '69, waarvoor zeven jaar geleden voor het laatst een bekeuring was uitgeschreven naar aanleiding van een kleine verkeersovertreding in Brookhaven, Mississippi.

De autobewaker, binnen anderhalf uur na zijn melding zonder aanklacht vrijgelaten, had stellig verklaard dat hij bloed op de achterbank had zien liggen, een heleboel bloed opgedroogd op het leer, vastgekoekt in de naden, over de rand van de bank op de vloer gedropen. Zag eruit alsof ze er een speenvarken hadden geslacht. De Cruiser had veel glas met zijn inschuifbare achterraut, ventilatieraampjes en zijruiten, bedoeld om de autoreiziger ten volle te laten genieten van de weidse nieuwe vergezichten die hem op de snelwegen werden geboden. Zodoende had de jongen een goed uitzicht op het binnenwerk van dat ding, want dat dacht hij te zullen zien, en hij zat er niet zo heel ver naast.

Dit waren de wijken Chalmette en Arabi, aan de rand van het Franse zakencentrum van New Orleans City in de staat Louisiana.

Het was een vochtige zaterdagavond in augustus en pas later ontruimden ze de trottoirs, sleepten die auto onder het flatgebouw uit en wrikten de kofferbak open.

Forensisch geneeskundige Emerson was erbij en zag hoe er een beerput werd opengetrokken, en zelfs de agent die naast hem stond – toch een taaie, doorgewinterde kerel – zelfs die had voorlopig geen trek meer in zijn avondeten.

Dus ze wrikten de kofferbak open, en in die kofferbak troffen ze een vent aan, hij kon niet veel ouder dan een jaar of vijftig zijn geweest, en Emerson zei tegen iedereen die het wilde horen dat hij daar drie, mogelijk vier dagen had gelegen. De wagen stond er al drie dagen als de autobewaker het goed had gezien, en aan de binnenkant van die kofferbak zaten onderdelen, stroken kaal metaal, waar de huid van de man door de warmte aan vast was geplakt. Emerson had er een hele kluiif aan; hij besloot uiteindelijk de metalen stroken te bevriezen met een of andere spray en daarna krabde hij de huid los met een verfschraper. De kofferbakdode leek net vleesdeeg en stonk nog erger, en het autopsieverslag zou lezen als een verkeersongeluk.

Ernstige intracranieële bloeding; slaapbeen, wiggenbeen en processus mastoïdeus verbrijzeld; epifyse, thalamus, hypofyse en pons verscheurd door een klauwhamer van normale afmetingen (merkloos exemplaar, te koop in elke goede doe-het-zelfzaak voor tussen de \$ 9,99 en \$ 12,99, afhankelijk van de vraag aan welke kant van de stad je winkelde); hart ter hoogte van de vena cava inferior door rechter- en linkerventrikel aan de basis doorsneden; doorsneden bij aa. en vv. subclavia, jugularis, carotis

en pulmonalis. Bloedverlies minimaal zeventig procent. Kneuzingen aan buik en plexus coeliacus. Verwondingen aan armen, benen, gezicht, handen, schouders. Ontvellingen door touw en lijmsporen van isolatietape op polsen, links en rechts. Van touwvezels in lijmsporen met behulp van een infraroodspectrofotometer vastgesteld dat het standaardkwaliteit nylon betreft, eveneens verkrijgbaar in elke goede doe-het-zelfzaak. Geschat tijdstip van overlijden: woensdag 20 augustus, ergens tussen tien uur 's avonds en middernacht, hoogachtend het County Coroner's Office District 14 New Orleans, getekend heden... medeondertekenaar... etc., etc.

Het slachtoffer was tot pulp geslagen. Geboeid met in de detailhandel algemeen verkrijgbaar nylon touw, op hoofd en hals geslagen met een in de detailhandel algemeen verkrijgbare klauwhamer, ontweid; zijn hart was eruit gesneden maar in de borstholte achtergelaten, verpakt in een gewoon beddenlaken van zestig procent polyester, vijfendertig procent katoen en vijf procent viscose; hij was op de achterbank van een Mercury Turnpike Cruiser uit '57 gelegd, naar Gravier Street gebracht, naar de kofferbak verplaatst waar hij vervolgens ongeveer drie dagen had gelegen voor hij werd ontdekt.

Er waren stagiaires die voor het lijk zorgden toen het arriveerde in het Medical Examiner's Office, die er een paar uur op pasten voor het naar de lijkschouwer ging voor de volledige autopsie. Fris zagen ze eruit, jong, hoewel ze al iets van dat levensmoede tikje woede in hun ogen hadden, zo'n blik die je kreeg als je je hele leven de doden van het toneel van hun tegenspoed moest halen. Ze dachten *Dit is geen werk voor een mens*, maar behoorden misschien inmiddels al tot die gelukkige, domme massa mensen die geloofden dat als zij het niet deden, niemand anders het zou doen. Er zou altijd iemand zijn die hun plaats kon innemen, maar – in hun oneindige en zeer vergankelijke wijsheid – zagen ze hen nooit. Misschien omdat ze zo wanhopig op zoek waren.

De politieagent belast met het bewaken van de plaats delict was de man die de wacht hield bij de dode en ervoor moest zorgen dat dit sterfgeval niet verder werd verstoord, dat niemand door het verloren bloed zou lopen, niemand de gescheurde kleding, de vezels, de fragmenten zou verplaatsen, dat niemand het wapen zou aanraken, de voetafdruk, de microscopisch kleine veeg modder van onbestemde kleur die net die ene draad kon opleveren waarmee de hele zaak kon worden ontrafeld; zelfzuchtig, vanuit een zekere innerlijke drang, zou hij deze beelden en

aanblikken krampachtig tegen zijn borst klemmen. Als een kind dat een koektrommel beschermt, of snoepjes, of bedreigde onschuld, probeerde hij het per definitie onbestendige bestendig te maken, en zo niet meer te zien wat het in werkelijkheid was.

Maar dat zou morgen gebeuren, en morgen was weer een geheel nieuwe dag.

En tegen de tijd dat de duisternis voorzichtig opschoof naar de ochtend, waren de mensen die de trottoirs hadden bevolkt het verhaal vergeten, wellicht al vergeten waarom ze er überhaupt heen waren gegaan, want hier – juist hier – had men wel betere dingen om aan te denken: jazzfestivals in het Louis Armstrong Park, de processie van de Onze Lieve Vrouwe van Guadalupe, de kapel van Sint-Judas, een brand in Crozat Street vlak bij Hawthorne Hall boven het Saenger Theater waarbij zes mensen het leven lieten, een paar jonge kinderen wees werden en brandweerman Robert DeAndre, die een keer een meisje had gezoend met een tatoeage van een spin op haar borst, om het leven kwam. New Orleans, stad van de Mardi Gras, van kleine levens, onbekende namen. Sta stil. Sluit je ogen en snuif deze kolossale zwetende metropool in je op. Ruik de zweem ammoniak van het Medical Center; ruik de scherp gekruide halfgare ribbetjes die in olievlammetjes liggen te schroeien, de bloemen, de *clam chowder*, de pecannotentaart, de basilicumblaadjes en oregano en *court bouillon* en *carbonara* van Tortorici's, de benzine, de illegaal gestookte sterke drank, de dieselwijn: de verzamelde geuren van miljoenen levens die elkaar kruisen, en elk leven daarna weer een ander zoals in de theorie van de zes handdrukken, miljoenen kloppende harten, allemaal hier, onder het dak van dezelfde hemel waarin de sterren staan als donkere ogen die alles zien. Zien en onthouden ...

Het beeld vervliegt, vluchtig als damp uit de roosters van de ondergrondse, of uit beroete koperen schoorsteenpijpen die uit de achtergevels van creoolse restaurants steken, damp die van de vloer van de stad opsteeg toen ze lag te smoren in de nacht.

Als damp van het voorhoofd van een moordenaar toen hij zijn hart uit zijn lijf had gewerkt ...

Zondag. Een felle, heldere dag. De hitte was vervlogen alsof hij ruimte had willen scheppen om adem te halen. Kinderen met ontbloot bovenlichaam verzamelden zich op de hoek van Carroll en Perdido en spotten elkaar nat

met water uit kronkelige rubberen slangen die van de veranda's van houten huizen achter lage rijen bitternootbomen en zwarte eiken sliertten. Hun kreten, misschien meer van opluchting dan van opwinding, verspreidden zich als serpentines door de lage, onstuimige atmosfeer. Deze geluiden, van leven in de kinderschoenen, waren te horen toen John Verlaine wakker werd van het aanhoudende snerpende rinkelen van de telefoon; en zo'n telefoontje op dat uur in de ochtend betekende vaker wel dan niet dat er iemand ergens dood was.

Elf jaar bij de politie van New Orleans, in de loop daarvan drieënhalf jaar bij de afdeling Zedendelicten, de laatste twee jaar bij Moordzaken; vrijgezel, geestelijk gezond maar emotioneel labiel; zeer vaak moe, niet zo vaak vrolijk.

Hij kleepte zich snel aan. Schoor zich niet, nam geen douche. Hoogstwaarschijnlijk zou er een smerig zootje op hem liggen te wachten. Je raakte eraan gewend of misschien maakte je jezelf wijs dat je eraan gewend raakte.

De laatste paar dagen was het smoorheet geweest. Een hitte die zich om je heen sloot als een vuist. Kreeg je bijna geen lucht. Op zondagochtend was het koeler; de lucht werd iets lichter en het gevoel dat samengeperste onweerswolken elk moment konden openbarsten, was verdwenen.

Verlaine reed langzaam. De persoon die was overleden was toch al dood. Haasten had geen zin.

Hij voelde dat het opnieuw zou gaan regenen, zo'n loom laatzomerbuitje waar niemand zich druk om maakte of over zou klagen, maar het zou vallen, straks, misschien in de nacht. Misschien wanneer hij sliep. Als hij sliep...

Van zijn flat op Carroll recht naar het noorden in de richting van South Loyola Avenue. De straten waren verlaten op een handjevol verschoppelingen na en hij nam hen op, hun aarzelende stappen, hun lachende gezichten, hun katterige roodheid die zich uit de deuren van bars over de stoep door de straat verspreidde.

Hij reed zonder erbij na te denken en ergens in de buurt van het De Montluzin Building hield hij rechts aan en daarna kwam hij langs Loew's State Theater. Twintig minuten en hij was in Gravier Street aan de kant van Loyola. Hier stonden mimosa's en bitternootbomen, de takken ontdaan van hun bast, de restanten van hun pecannotenooogst weken geleden al gepikt door groezelige, stelende handen. Pecannotentaart, dacht hij en hij rook de keuken van zijn moeder, en zag door het raam zijn zus met een

koele doek over haar hoofd gedrapeerd, haar dunne jongemeisjesarmen rood en schilferig van de zon, met vegen zonnebrandlotion en cacaoboter, en dacht: Konden we allemaal maar terug naar vroeger...

Verlaine keek weg naar links, weg van Gravier Street, langs de blauweweregens die al zolang als hij zich kon herinneren in deze straat tegen de muren groeiden, met hun bungelende bloemaren als druiventrossen paars en teer en zoet geurend omlaag hangend; langs de mimosastruiken met hun cilindervormige spica als kleine felgekleurde pluimen in het opkomende licht, naar Dumaine en North Claiborne, met het gedruis van het verkeer dat een van de vele stemmen was in deze klamheid aan het begin van de dag. Onder de zwarte eiken en valse christusdoornen kon je de cicaden horen die concurreerden met het geluid van kinderen in de verte die hun chaotische spelletjes speelden en op de stoep heen en weer renden door lucht zo strak als een trommelvlies, alsof hij erop wachtte ingeademd te worden.

Hij wist waar de auto had gestaan, het was evident door zijn afwezigheid, en rond het gapende gat hingen politielinten te flapperen in de wind. Het lichaam was hier gevonden, een vent doodgeslagen met een hamer. De lui van de commandokamer hadden hem over de telefoon verteld wat ze wisten, gezegd dat hij erheen moest om te kijken wat er te zien was en dat hij, als hij klaar was, naar het Medical Examiner's Office moest en daar met Emerson moest praten en het PD-rapport doornemen en vervolgens naar de lijkschouwer om de autopsie bij te wonen. Dus hij keek en hij zag wat er te zien was en hij nam een paar foto's met zijn camera en hij wandelde eromheen tot hij het wel genoeg vond en toen liep hij terug naar zijn auto. Hij ging aan de passagierskant zitten met het portier open en rookte een sigaret.

Veertig minuten later in het Medical Examiner's Office op de hoek van South Liberty en Cleveland, achter het Medical Center. Het werd inmiddels een dag van formaat, met kans op een helderblauwe lucht voor de lunch voorbij was, een middag van boven de dertig.

Verlaine voelde de huid op zijn hoofd straktrekken toen hij uit de auto stapte en hij probeerde zo dicht mogelijk bij de winkelpuien te gaan lopen onder de zonneschermen en uit de zon. Zijn overhemd zat aan zijn rug geplakt onder een te dik katoenen kostuum, zijn voeten transpireerden in zijn schoenen, zijn enkels jeukten.

Jim Emerson, jeugdig ook al was hij de veertig gepasseerd, adjunct-hoofd Forensische Geneeskunde en zeer goed in zijn werk. Emerson voegde een zekere flair en empathie toe aan wat normaal gesproken een saaie en zakelijke taak zou zijn geweest. Hij had gevoel voor mensen, zelfs wanneer ze stijf en opgezwollen en verbrijzeld en dood waren.

Verlaine bleef een moment in de gang voor de kamer van Emerson staan. Daar gaan we weer, dacht hij en toen klopte hij één keer op de deur en liep direct naar binnen.

Emerson kwam achter zijn bureau vandaan en stak zijn hand uit. 'Dat is lang geleden, maar niet heus,' zei hij lachend. 'De kofferbakzaak, is dat jouw pakkie-an?'

Verlaine knikte. 'Kennelijk.'

'Smerige bedoening,' zei Emerson. Hij wierp een blik op het bureau. Voor hem lagen een stuk of vier gelinieerde blocnotevellen met gedetailleerde aantekeningen.

'We hebben te maken met een chirurg,' ging hij verder. 'Een echte chirurg.' Hij keek achterom naar Verlaine, glimlachte nogmaals, knikte met zijn hoofd op een bepaalde manier die noch een ja noch een nee was. Hij greep in de zak van zijn colbert, haalde een pakje stinkende Mexicaanse sigaretten tevoorschijn en stak er een op.

'Heb je het lijk al bekeken?' vroeg hij aan Verlaine. 'We hebben het een paar uur geleden naar de lijkschouwer gestuurd.'

Verlaine schudde zijn hoofd. 'Daar ga ik straks heen.'

Emerson knikte zakelijk. 'Nou, reken er maar op dat je dan voorlopig niet meer hoeft te eten.' Hij ging weer achter zijn bureau zitten en keek zijn aantekeningen door. 'Het is wel interessant.'

'Hoezo?'

Emerson haalde zijn schouders op. 'Door die auto. Of dat met het hart.'

'De auto?'

'Een Mercury Turnpike Cruiser uit '57. Hij staat ergens opgeslagen. Prachtige kar.'

'En het slachtoffer lag in de kofferbak, toch?'

'Wat er van hem over was, ja.'

'Weten ze al wie het is?' vroeg Verlaine.

Emerson schudde zijn hoofd. 'Dat is jouw terrein.'

'Wat weet je inmiddels wel?' Verlaine pakte een stoel die tegen de muur stond, zette hem vlak voor het bureau en ging zitten.

‘De kerel is tot pulp geslagen. Met een hamer bewerkt en daarna is zijn hart eruit gesneden ... zoals ze bij verraders doen, toch?’

‘Dat zijn maar praatjes. Dat is een gerucht gebaseerd op één zaak uit ’68.’
‘Één zaak maar?’

‘Ricki Dvore. Ken je dat geval?’

Emerson schudde zijn hoofd.

‘Ricki Dvore was een oplichter, drugsdealer, pooier, van alles. Hij bracht alcohol Orleans in en uit met zijn eigen vrachtwagens, spul dat ergens voorbij Saint Bernard werd gestookt ... dat dorp is sindsdien trouwens wel gegroeid. Je kent Evangeline, ten zuiden van Lake Borgne?’

Emerson knikte.

‘Daar werd dat spul gestookt en dan bracht hij het naar de stad in vrachtwagens die er normaal uitzagen, maar wel een tank in de laadruimte hadden. Hij bedroog een dealer, iemand uit een van die krankzinnige maf-fiafamilies die je daar hebt en daarna werden zijn vrouw, zijn kinderen, zijn neven en nichten stuk voor stuk op de een of andere manier te grazen genomen. Dochtertje van drie raakte een vinger kwijt. Ze stuurden hem naar Dvore en hij ging gewoon op dezelfde voet door. Uiteindelijk hebben ze hem een keer ’s nachts uit zijn vrachtwagen getrokken, zijn hart uit zijn lijf gesneden en naar zijn vrouw laten brengen. De politie kreeg god mag weten hoeveel mensen over de vloer die dat geval opeisten, meer zonderlinge telefoontjes, meer bekentenissen dan ooit, voor zover ik weet. Het was een hopeloze zaak; het onderzoek lag binnen twee weken op zijn gat en dat is altijd zo gebleven. Ze hebben Dvores lijk nooit gevonden – verzwaaard en ergens in een kreek gegooid, denk je ook niet? Ze hadden alleen zijn hart. Daar komt het vandaan, dat het hart van een verrader eruit wordt gesneden. Het is gewoon een verhaal.’

‘Ik snap het, maar in dit geval heeft de dader het hart in de borstkas laten liggen.’

‘Lijkt mij dat we opteren voor de auto,’ zei Verlaine. ‘De auto is goed, hard. Het kan een dwaalspoor zijn, iets wat helemaal niet bij de dader hoort, bedoeld om het onderzoek in de war te sturen, maar het is zo’n groot onderdeel dat ik dat betwijfel. Als iemand de loop van een onderzoek wil verstoren, doet hij iets kleins, iets op de plaats delict, een minder belangrijk detail, iets wat zo onbelangrijk is dat het alleen een expert opvalt. De gasten die dat soort dingen doen zijn slim, die beseffen wel dat de mensen die achter hen aanzitten net zo slim zijn als zij.’

Emerson knikte. ‘Als jij nu zelf een kijkje gaat nemen in het mortuarium, dan laat ik dit uittypen en archiveren.’

Verlaine stond op en zette de stoel terug tegen de muur. Hij schudde Emerson de hand en draaide zich om naar de deur.

‘Hou me op de hoogte,’ zei Emerson alsof hij zich had bedacht.

Verlaine draaide zich om, knikte. ‘Ik stuur je wel een e-mail.’

‘Wijsneus.’

Verlaine stapte de deur uit en wandelde de gang door.

Het was heet geworden buiten. Hij zweette onderweg naar zijn auto als een otter.

Lijkschouwer Michael Cipliano, drieënvijftig jaar oud, een opvliegende en geharde veteraan. Nog slechts Italiaans van naam, zijn vader kwam uit het noorden, uit Piacenza, of Cremona of zo – hij wist het zelf niet meer. Cipliano’s ogen waren net zwarte kooltjes die je toe gloeiden uit het gladde oppervlak van zijn gezicht. Hield niet van zeiken, verwachtte geen gezeik van anderen.

De vochtige, benauwde atmosfeer die binnen de muren van de autopsieruimte hing, was de airco de baas en sloeg je van alle kanten tegemoet. Verlaine stapte door de rubberen klapdeuren en knikte zwijgend naar Cipliano. Cipliano knikte terug. Hij was tafels aan het schoonspuiten. Het geluid van het water dat op het metalen oppervlak van de snijtafels kletterde, was in de beslotenheid van de autopsiezaal bijna oorverdovend.

Cipliano spoot de laatste tafel het dichtst bij de muur schoon en zette het water uit.

‘Ben je hier voor de harteloze?’

Verlaine knikte opnieuw.

‘Ben zo vrij geweest om alvast zijn vingerafdrukken te nemen voor je, goedzak die ik ben. Papieren liggen daar.’ Hij knikte naar een roestvrij-stalen bureau bijna achter in de zaal. ‘Gopher is ziek. Is eergisteren naar huis gegaan, dacht dat hij iets van een van dat anonieme stelletje daar had opgelopen.’ Cipliano knikte over zijn schouder naar een paar kadavers, drenkelingen te oordelen naar alle zichtbare aanwijzingen, de grijsblauwe kleur van het vlees, de gezwollen vingers en tenen.

‘Donderdag gevonden met hun gezicht omlaag in Bayou Bienvenue. Gebruikers, allebei, bezaaid met sporen, op hun armen, in het kruis, tussen de tenen, in de knieholtes. Gopher denkt dat de Bayou besmet is met

cholera of zoiets. Die twee vogels komen ermee binnen hier en hij loopt het op. Zo'n zeikerd, die vent, echt zo'n zeikerd.'

Cipliano lachte schor en schudde het hoofd.

'Wat hebben we?' vroeg Verlaine, terwijl hij naar de dichtstbijzijnde snijtafel liep. Er hing een sterke, scherpe, smerige lucht en hoewel hij door zijn mond ademhaalde, kon hij hem bijna proeven. God mocht weten wat hij allemaal inademde.

'Dat lijkt is een puinhoop, en niet zo'n beetje ook,' zei Cipliano. 'Als mijn moeder wist waar ik op zondagochtend was, zou ze zich omdraaien in haar graf.' Het gebrek aan wederzijdse liefde tussen Cipliano en zijn vijf jaar geleden overleden moeder was legendarisch bij iedereen die hem kende. Het gerucht ging dat Cipliano zelf de autopsie op haar had gedaan omdat hij er zeker van wilde zijn, écht zeker van wilde zijn, dat ze dood was.

'De aperitiefjes en hors d'oeuvres zijn achter de rug, maar je bent gelukkig op tijd voor het hoofdgerecht,' verklaarde Cipliano. 'Ik weet niet wie je slachtoffer om zeep heeft geholpen, maar hij wist wel iets van chirurgie. Het is niet makkelijk om dat te doen, zo netjes een hart uit te nemen. Het is niet het werk van een professional, maar er zitten ongelooflijk veel aders en slagaders aan dat orgaan vast en er zijn erbij die zo dik zijn als je duim. Smerige bedoening, en echt heel ongebruikelijk, al zeg ik het zelf.'

De huid van het lijk was grijs, het gezicht verwrongen en gezwollen van de hitte waaraan het moest zijn blootgesteld in de kofferbak van de auto. Op de borst waren de incisies te zien die Cipliano al had gemaakt, het gat binnenin waar eens het hart had gezeten. De buik was opgezwollen, de stapel kleren met bloed besmeurd, het haar net pollen samengeklit gras.

'Een mes met een glad lemmet,' verklaarde Cipliano. 'Zoiets als een recht scheermes maar dan zonder plat einde, hier en hier aan de basis door de linker- en rechterventrikel, en hier... hier op de halsslagader hebben we een kleine schaafplek, een kleine wrijfzwond waar het lemmet niet direct door het weefsel heen is gegaan. Incisies onder het sleutelbeen en het uitprepareren van de ondersleutelbeenslagaders, allemaal keurig gedaan met rechte snelle sneden, heel precies. Misschien is er een scalpel gebruikt, of iets zelfgemaakts met de precisie van een scalpel.'

'Is het allemaal achter elkaar gedaan, of zat er tijd tussen het openen van de borstkas en het uitnemen van het hart?' vroeg Verlaine.

‘Allemaal achter elkaar. Slachtoffer vastgebonden, zijn schedel ingeslagen, hem opengemaakt als een luchtkussenenvelop, een paar organen weggesneden om bij het hart te komen. Het hart werd losgesneden, teruggelegd in de borstkas. Het slachtoffer lag al op het laken, dat werd over hem heen gevouwen, in de auto gelegd, van ik weet niet waar hierheen gereden en naar de kofferbak verplaatst, en achtergelaten.’

‘Als de wiedeweerga ervandoor,’ zei Verlaine.

‘Als de spreekwoordelijke haas,’ antwoordde Cipliano.

‘Hoe lang duurt zoiets, zo’n hele operatie?’

‘Hangt ervan af. Te oordelen naar zijn nauwkeurigheid, het feit dat hij duidelijk min of meer wist waar hij mee bezig was, een minuut of twintig misschien, dertig hoogstens.’

Verlaine knikte.

‘Er is aan het lichaam gesjord; het is een paar keer schuin omhooggetild, misschien zelfs ergens tegenaan gezet. Het bloed heeft zich op verschillende plaatsen opgehoopt. Zo’n dertig tot veertig keer met de hamer geslagen, sommige klappen recht op het hoofd, andere schampend in de richting van de voorkant. Eerst vastgebonden, en toen hij eenmaal dood was is hij losgemaakt.’

‘Vingerafdrukken op het lichaam?’ vroeg Verlaine.

‘Ik zou een jodiumverdampert en zilverplaatjes moeten gebruiken om er helemaal zeker van te zijn, maar ik kan je zo wel zeggen dat er heel wat veges latex op zitten. Hij droeg operatiehandschoenen, dat weet ik vrijwel zeker.’

‘Kunnen we helium-cadmium doen?’

Cipliano knikte. ‘Tuurlijk.’

Verlaine hielp met het opzetten. Ze onderzochten de ledematen, drukpunten, speurden rond alle incisies; het grijspaarse vlees was matzwart onder het omgevende licht. De latex van de handschoenen werd zichtbaar in de vorm van gloeiende veges, op dezelfde wijze als transpiratievlekken. Waar het mes langs het huidoppervlak was gegleden, zaten fijne zwarte naalddunne strepen. Verlaine hielp Cipliano het lichaam op de buik te draaien, nadat ze een opgevouwen lijkenzak in de borstholte hadden gestopt om gemors te voorkomen. Op de rug was niets bijzonders te zien, maar Verlaine, die zijn ogen op gelijke hoogte met het huidoppervlak bracht, ontdekte enkele fijne en enigszins glimmende veges op de huid.

‘Ultraviolet?’ vroeg hij.

Cipliano rolde een standaard over de linoleumvloer, stak de stekker in het stopcontact en zette de lamp aan.

De gitzwarte ogen knepen zich samen. 'Alle machtig, wat zullen we nu hebben?' siste hij.

Verlaine reikte naar de huid, om hem aan te raken misschien, te voelen wat er zat. Cipliano's hand klemde zich om zijn pols en hield hem tegen.

Een tekening, een aantal met elkaar verbonden lijnen die wittig blauw afstaken tegen de kleurloze huid, zorgvuldig van schouder naar schouder getrokken, langs de ruggengraat omlaag, onder de nek en over de schouders. Ze gaven licht, gaven echt licht alsof ze leefden, alsof ze een geheel eigen energie bezaten.

'Wat is dat in godsnaam?' vroeg Verlaine.

'Pak de camera,' zei Cipliano zacht, alsof hij nu iets had gevonden dat hij niet met het geluid van zijn stem wilde verstoren.

Verlaine knikte, haalde de camera uit de stellingkast achter in de zaal. Cipliano pakte een stoel, zette hem naast de tafel en klom erop. Hij hield de camera zo goed mogelijk horizontaal en maakte verschillende foto's van het lijk. Hij stapte van de stoel af en maakte nog een aantal opnamen van de schouderpartij en de ruggengraat.

'Kunnen we er een paar testen op loslaten?' vroeg Verlaine toen hij klaar was.

'Ze vervagen,' zei Cipliano zacht en daarop pakte hij een aantal dingen uit een sporenkoffer, wattenstokjes en analysestroken, verwijderde met een scalpel een laagje huid ter dikte van een haar van de bovenkant van de rechterschouder en legde dat tussen twee microscoopglasjes.

Nog geen kwartier later draaide Cipliano zich om met een klein lachje rond zijn mondhoeken. 'Formule $C_{20}H_{24}N_2O_2$. Kinine, kininesulfaat om precies te zijn. Fluoresceert onder ultraviolet licht, licht wittig blauw op. De enige andere dingen waarvan ik weet dat ze dat doen, zijn vaseline op papier en sommige waspoeders. Maar dit, dit is absoluut kinine.'

'Dat spul tegen malaria, hè?' vroeg Verlaine.

'Precies. Grotendeels vervangen door chloroquine, andere synthetische stoffen. Neem er te veel van en je krijgt iets wat cinchonisme wordt genoemd; je oren gaan suizen, je krijgt gezichtsstoornissen, dat soort dingen. Veel gasten die in Korea en Vietnam zijn geweest, hebben dat spul geslikt. Meestal verkrijgbaar in de vorm van felgele pilletjes, maar ook als

oplossing van kininesulfaat en dat hebben we hier. Wordt soms gebruikt als febrifugum –’

‘Als wat?’

‘Febrifugum, koortswerend middel.’

Verlaine schudde zijn hoofd. Hij keek strak naar de vage lijnen die op de rug van de dode man waren getekend. Ze straalden als St. Elmsvuur, het *ignis fatuus* dat boven moerasland hing, nevel die licht reflecteerde in elke uiteengevallen watermolecuul. Het was een onrustbarend, vreemd verschijnsel.

‘Ik zal de foto’s laten afdrukken. Dan kunnen we beter bepalen wat die configuratie betekent.’

Dat woord, configuratie, bleef door Verlaines hoofd spelen zolang hij in het mortuarium was, en nog een tijdje daarna, gebiedt de eerlijkheid te zeggen.

Verlaine keek toe toen Cipliano het lichaam uit elkaar haalde, naar korreltjes, draadjes, haartjes zocht en bij elke wond monsters van het opgedroogde bloed nam. Er waren twee groepen, A positief van het slachtoffer, de andere waarschijnlijk van de dader, AB negatief.

De haren waren afkomstig van de dode man, andere werden niet aangetroffen, en in monsters die Cipliano onder de nagels van de vingers had uitgeschraapt, zaten dezelfde twee bloedgroepen, huidcellen waarvan de kwaliteit al te slecht was om ze goed te kunnen beoordelen en een korreltje bordeauxrode lak die overeenkwam met die van de auto.

Daarna vertrok Verlaine. Hij nam de vellen met de vingerafdrukken die Cipliano had gemaakt mee, vroeg hem te bellen als de foto’s klaar waren. Cipliano zei hem gedag en Verlaine liep door de klapdeuren naar de felverlichte gang.

Buiten was het broeierig en benauwd. Er was onweer op komst en de zon ging schuil achter dreigende wolken. De hitte straalde van alles af, veranderde het asfalt in stroop en Verlaine stopte onderweg naar zijn auto bij een winkel voor een flesje mineraalwater.

Er was iets, er zat iets in de lucht vandaag, en wanneer hij het inademde voelde hij zich bezoedeld, geschonden misschien zelfs. Hij zat een tijdje in zijn auto en rookte een sigaret. Hij besloot terug te gaan naar het bureau en daar te wachten tot Cipliano belde.

Het telefoontje kwam nog geen uur na zijn aankomst. Hij vertrok snel, zo onopvallend mogelijk, en reed door de stad terug naar het mortuarium.

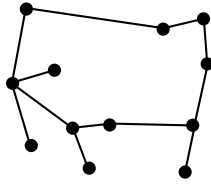
‘Heb iets gevonden over die tekening,’ verklaarde Cipliano toen Verlaine de autopsiezaal betrad.

‘Het blijkt een sterrenconfiguratie te zijn, een sterrenbeeld, een beetje primitief, maar het is het enige waar de computer mee komt. Het klopt heel aardig, en zoals het is getekend, komt het heel dicht bij wat je in dit deel van het land in de wintermaanden ziet. Misschien zegt het jou iets...’

Cipliano wees naar het beeldscherm rechts van hem en Verlaine liep erheen.

‘Het sterrenbeeld heet Gemini, maar op deze tekening staan alle twaalf de grote en kleine sterren. Gemini is het sterrenbeeld met de twee aangezichten, Tweelingen. Zegt het je iets?’

Verlaine schudde zijn hoofd. Hij staaarde naar de afbeelding op het scherm.

‘En weet je al iets meer over die vingerafdrukken?’ vroeg Cipliano.

‘Heb ze nog niet door de databank gehaald.’

‘Kun je dat vandaag nog doen?’

‘Ja, hoor.’

‘Je hebt me echt nieuwsgierig gemaakt naar deze zaak,’ zei Cipliano. ‘Laat je het me weten als je iets vindt?’

Verlaine knikte, liep terug zoals hij was gekomen, reed nogmaals naar de plaats van het delict aan het einde van Gravier Street.

Het steegje was schaduwrijk en in zekere zin koel. Als hij zich bewoog, was het net of de schaduwen met hem mee bewogen, hun schaduwgezichten, hun schaduwogen naar hem toe draaiden. Hij voelde zich verlaten, maar om de een of andere reden niet alleen.

Hij bleef staan waar de Mercury had gestaan, waar de moordenaar het parkeervak in was gedraaid, de motor had uitgezet, de afkoelende motor had horen tikken; waar hij misschien had geglimlacht, een zucht geslaakt, wellicht een sigaret had gerookt voor hij vertrok. Klus geklaard.

Verlaine huiverde, stapte achteruit van het trottoir en liep langzaam naar de muur die de zijkant van de Cruiser een paar dagen geleden slechts tegen blikken had beschermd.

Hij vertrok snel. Het was bijna twaalf uur. Zondag, de beste dag wellicht om een gaatje in de planning te vinden om de vingerafdrukken te laten controleren. Verlaine vatte het plan op de afdrukken naar het criminalistische team te brengen en dan de Cruiser te gaan bekijken in het depot. Hij diende het verzoek in, liet de afdrukken in een envelop achter bij de balie, schreef een briefje voor de brigadier van dienst en hing dat aan de deur van zijn kamer voor het geval ze hem kwamen zoeken.

De lunchpauze was al voorbij en Verlaine had nog niets gegeten. Hij stopte onderweg bij een broodjeszaak, kocht een broodje en een flesje limonade. Hij at onder het rijden, meer uit noodzaak dan uit andere overwegingen.

Twintig minuten later: het opslagterrein van de politie van New Orleans voor in beslag genomen voertuigen, op de hoek van Treme en Iberville.

John Verlaine stond geduldig voor het hek te wachten. De kruislingse schaduwen van het gaas verdeelden zijn gezicht in kleine vierkantjes. De politiemann achter het hek, Jorge D'Addario, had ferm verklaard dat hij Verlaine niet op het terrein mocht toelaten zolang hij niet iets officieels, iets op schrift had ontvangen. Verlaine had op zijn tong gebeten, de brigadier van dienst op het bureau gebeld en hem gevraagd of hij hoofdinspecteur Moreau met D'Addario van het depot wilde laten bellen om het officieel te maken. Moreau vinden duurde nog eens twintig minuten. Verlaine zat in zijn auto, dronk zijn limonade op, rookte zijn laatste sigaret en ten slotte deed D'Addario het hek open en wenkte hem.

Hij liep tussen de rijen symmetrisch geparkeerde auto's door, ging met een wijde boog om een in overall gehulde, grimmig kijkende man heen die een dun blauw lijntje door het chassis van een Trans Am joeg met een snijbrander. Koperkleurige vonken schoten als vuurwerk op Independence Day uit de naalddunne vlam. Een stuk of tien rijen door, naar rechts, en door nog een smal pad met auto's – een Camaro S/Six, een Berlinetta, een Mustang 351 Cleveland met zijn achterkant tegen een Ford F250 XLT, en aan zijn linkerhand vóór de Cruiser een GMC Jimmy met de helft van het dak eraf, alsof ze een blikje erwten hadden opengemaakt met een drillboor.

Verlaine bleef staan, stelde zich op voor de Mercury Turnpike, de meters gepoetst chroom, de spiegelende van de kofferbak losstaande wielkoffer, de gleuven en tweeledige luchtopeningen, de dubbele staartvinnen en de bordeauxrode lak. Het was om de donder geen gewone auto. Hij deed een paar stappen naar voren, raakte de puntig uitlopende holle stroken aan die van de achterkant naar de zijruiten liepen, bukte zich om langs de onderkant van de wagen te kijken, naar de enigszins modderige banden met witte flanken onder het chromen met veren aan de assen bevestigde chassis en de boogvormige overhangende wielkasten. Het politiedepot was geen plek voor zo'n auto.

Verlaine liep naar de achterkant van de wagen en haalde een paar plastic handschoenen uit zijn zak. Hij trok ze met snelle, korte bewegingen aan en tilde het kofferdeksel op. De vorige avond was hierin een dode vent aangetroffen; nu rook de kofferbak naar formaldehyde, naar iets antiseptisch met een zweempje rottingslucht. Hij zag zo helder als wat voor zich hoe het lijk waarover hij zich in de autopsiezaal had gebogen, in deze ruimte gepropt had gelegen. Zijn maag draaide zich om. Hij proefde de limonade die weer omhoogkwam als goedkoop mondwater met anijs.

Hij liep terug en haalde zijn camera uit zijn auto. Nam een paar foto's. Bekeek de achterbank van de Cruiser, zag de dikke plas opgedroogd bloed op het leer en op de vloer. Nam daar een paar foto's van. Schoot het filmpje vol en spoelde het terug.

Na een kwartiertje liep hij het terrein alweer af. Hij stapte het hokje van D'Addario bij het hek binnen om het formulier voor bezoekers te tekenen, draaide zijn auto Iberville af en reed terug naar het bureau om te kijken hoe het met het onderzoek van de vingerafdrukken stond.

Verlaine nam, misschien uitsluitend om de tijd te doden, de lange route. Achter de Vieux Carré langs, langs North Claiborne door St. Louis en Basin Street. Hier lag Faubourg Tremé, de stad van de doden. Er waren twee kerkhoven, die allebei St. Louis heetten, maar dat in de Vieux Carré was het oudste, de eerste en oorspronkelijke begraafplaats die dateerde uit 1796. Hier lagen de doden van New Orleans – de blanken, de negers, de creolen, de Fransen, de Spanjaarden, de vrijen – omdat ze uiteindelijk allemaal hier terecht kwamen, al die treurige en armzalige mensen, zonder uitzondering. De dood had blijkbaar geen vooroordelen. Aan de graven zag je niet welke kleur ze hadden, welke dromen, welke angsten, welke wensen; alleen hun naam, wanneer ze waren geboren en wanneer ze wa-

ren heengegaan. Kruisen van Sint-Agustinus, Sint-Judas, Sint-Franciscus van Assisi, de patroonheilige van reizigers die van de natuur hield, die de franciscaner orde had gesticht, die zijn eten bij elkaar had gebedeld en als armoedzaaier was gestorven. En aan de andere kant lagen de gelovigen, met de *grigri*-kruisen, een teken van hun passage naar de onderwereld, voodooconingin Marie Laveau, R.I.P. Haïtiaanse kathedralen van de ziel.

Hij kwam bij Barrera in Canal Street vlak bij de Trade Mart Observation Tower, vroeg zich af waarom hij zo'n eind omreed en haalde zijn schouders erover op. Hij reed nu voor de French Market achter Vieux Carré Riverview. Een flink aantal kilometers met pakhuizen, afgewisseld met eethuisjes waar schaal- en schelpdieren werden geserveerd, jazzclubs, bars, restaurants, cafés, seksshops, een bioscoop en de aanlegsteigers voor de vele rondvaarten door de haven. Ondanks de warmte was het hier druk op straat. Groepjes creolen en negers hingen doelloos rond op straathoeken en kruispunten, slingerden passerende vrouwen arrogante en speelse opmerkingen naar het hoofd, staken hun middelvinger op naar *compadres* en *amigos*, dronken, lachten, spraken grote woorden, o zulke grote woorden, in deze kleinheid van het leven. Dagelijks waren ze hier te vinden, ze hadden niets beters te doen, maakten zichzelf wijs dat dit het goede leven was, het ware leven, waar de dingen zo gewonnen zo geronnen waren, waar iedereen die er niet bij was een rukker was, een suflul, een sukkel; waar de koninginnen van de nacht voorbijschreden, met hun hand op de arm van een klant, op weg naar een smoezelig Maison Joie verderop in de straat en aan de achterkant van het volgende blok, en die hoopvolle gasten die altijd op straat rondhingen waren niet achterlijk en wisten wel dat ze niets moesten zeggen hoe de klant er ook uitzag, want een koningin van de nacht met een stilettohak tegen je keel was geen fraaie vertoning. Hier hing altijd de geur van vis, van zweet, van de rook van goedkope sigaren die zich voordeden als handgerolde Partagassen; hier leek het bestaan eindeloos voort te rollen van de ene donkere en vochtige droom naar de volgende, zonder enig respijt, behalve het daglicht tussendoor. Het daglicht was om te scoren, om geld te tellen, om een beetje te slapen, om een slokje te drinken en de tong voor te bereiden op de aanslag die later zou volgen. Het daglicht was iets wat God had gemaakt zodat het leven geen eindeloos feest was; iets om de neonreclames even rust te gunnen misschien. In dit soort buurten hielden ze hanengevechten; in dit soort buurten liet de politie hen begaan. In de reisboeken stond het advies deze

wijken alleen in groepsverband, onder leiding van een gids, te bezoeken, nooit alleen. Verlaine stak het kruispunt over waar Jackson uitkwam op Tchoupitoulas, waar de brug de rivier overspande en aansloot op de 23, waar de 23 de West Bank Expressway kruiste, waar de wereld leek op te houden en toch ook opnieuw leek te beginnen met andere kleuren, andere geluiden, andere gewaarwordingen.

Hij kwam onopgemerkt bij het bureau aan – het was er doodstil – en ging kijken hoe het stond met de vingerafdrukken. Ze hadden nog niets, zouden misschien niets hebben tot ze op maandagochtend hun vinger uit hun neus trokken en eens opschoten met waar ze voor betaald werden.

Het was vijf uur geweest, de middag gleed weg in een koeler begin van de avond, en Verlaine zat een tijdje in zijn kamer achter het bureau uit het raam te kijken naar de gebouwen van de Federal Courts and Office of Hearings achter Lafayette Square. Onder hem verdween langzaam alle verkeer uit de straat en daarna werd het opnieuw druk met voetgangers die in slow motion naar Maylies Restaurant liepen, voorbij Le Pavilion, het leven dat voortging op zijn eigenaardige en onnavolgbare manier. Een man was afgeslacht op een beestachtige en sadistische manier, zijn toegetakelde lijk in een mooie auto in een zijstraatje van Gravier achtergelaten. Ze waren allemaal gefascineerd, geschokt, vervuld met afschuw en toch konden ze zich stuk voor stuk omdraaien en weglopen, uit eten gaan, naar het theater, hun vrienden ontmoeten en kletsen over onbelangrijke dingen waarvoor ze veel meer aandacht hadden. En dan waren er anderen, tot wie Verlaine zichzelf en Emerson en Cipliano rekende, misschien even gek als de daders, aangezien hun deelname aan het leven beperkt bleef tot het opsporen en vinden en dezelfde lucht inademen als deze mensen – de zieken, de krankzinnigen, de psychopaten, de gestoorden. Iemand had ergens een man gegrepen, zijn schedel ingeslagen met een hamer, zijn handen op zijn rug gebonden, zijn borstkas opengemaakt, zijn hart losgesneden, hem in een auto naar de stad gebracht en hem achtergelaten. Alleen. Die iemand was ergens, vermeed misschien alle blikken, vermeed confrontaties; hield zich misschien ergens schuil in de moerassen, voorbij de grenzen van Chalmette en het Gulf Outlet Canal waar de sterke arm op zijn tenen liep, zo hij er al kwam.

Verlaine, die al moe was, pakte een blocnote, liet het op zijn knie balanceren en schreef op wat hij wist. Het tijdstip van overlijden, een paar feiten met betrekking tot de toestand van het slachtoffer, de naam van de auto.

Hij tekende het sterrenbeeld Tweelingen voor zover hij het nog wist en zat er een tijdje naar te staren zonder veel bijzonders te denken. Hij legde de blocnote op het bureau en hield het voor gezien. Hij reed naar huis. Hij keek een tijdje televisie. Daarna stond hij op en nam een douche en toen hij daarmee klaar was, ging hij in een badjas in een stoel bij het raam van zijn slaapkamer zitten.

De warme dag, de zware geestelijke inspanningen ten gevolge van de gebeurtenissen, eisten hun tol. Kort na tien lag Verlaine in bed. Hij soesde een tijdje, met het raam wijd open, te midden van de geluiden en geuren van New Orleans die op een heel licht briesje de kamer in kwamen.

Je moest hier wonen om het te begrijpen, je moest daar staan op Lafayette, buiten op Toulouse Wharf, daar op de French Market waar je in het gedrang opzij werd geduwd, waar de sterke geur van het mensdom en de volle klanken van zijn brute ritmen dwars door je heen zwermden ...

Je moest die dingen doen om het te begrijpen. Dit was de Big Easy, de Big Heartacher. New Orleans, waar ze de doden bovengronds begroeven, waar de reisgidsen het advies gaven in groepjes op pad te gaan, waar alles ongedwongen en weemoedig zijn loop nam, waar de Big George negen van de tien keer op de adelaar viel.

Dit was het hart, de Amerikaanse Droom, en dromen veranderden eigenlijk nooit; ze werden alleen vager en raakten vergeten in het manische trage verglijden van de tijd.

Soms was het daarbuiten makkelijker om te stikken dan om adem te halen.

Oorspronkelijke titel: *A Quiet Vendetta*

Oorspronkelijke uitgever: Orion Books Ltd., London

© 2005 R.J. Ellory

© 2010 Uitgeverij De Fontein, een imprint van De Fontein | Tirion,
Postbus 1, 3740 AA Baarn

Vertaald uit het Engels door: Ineke van den Elskamp

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagillustratie: Michael Halberstadt / Alamy

Zetwerk: Het Vlakke Land, Rotterdam

ISBN 978 90 261 2703 8

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

www.rogerjonellory.com

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.